

Antidogma - Korunk totalitarizmusa: az atlantizmus

2013 április 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az atlantizmus korunk európai társadalmainak uralkodó ideológiája, és noha kétségtelenül a legnagyobb hatással van közös sorsunk alakulására, mégis alig beszélnek róla nyíltan. Talán nem véletlenül, hiszen azok, akik a kiszolgálóivá szeg?dtek, egyáltalán nem lehetnek büszkék önmagukra.

Röviden atlantistának nevezhetjük az Egyesült Államok világuralmi törekvéseinek valamennyi kollaboránsát. Más szóval az atlantizmus az amerikai imperialista ideológia szervilis végrehajtóinak az eszmerendszere, vagyis az alárendelt gondolati mankója a domináns ideológián belül, és mint ilyen, egyszerre szégyenletes és hódító. Szégyenletes, mert mindig csak mellékszerepet játszik, de ugyanakkor hódító is, mert tengerentúli mintaképét kölcsönveszi annak összes deliráns uralmi vízióját és totalitárius jellegzetességét.

Valójában ez egy totalitarizmus a totalitarizmusban, a lakájmentalitás non plus ultrája, az alávetettségüket tökélyre fejleszt? rabszolgák imperializmusa. Az európai atlantizmusról beszélni ugyanaz, mint az amerikai imperialista tervről beszélni, és fordítva: csupán a totalitárius hierarchiában elfoglalt helyük különbözteti meg őket. Az előbbi csak az utóbbi következménye, csak általa definiálható, megelégszik annak utánzásával és mindenben neki engedelmeskedik, viszont semmiben sem egyenlő vele.

Minden földrészen megtalálhatók az amerikai imperializmus kollaboránsai, és ez utóbbi minden befolyási övezetének megvan a maga sajátos atlantizmusa, tehát az atlantizmus megértéséhez elég lenne sorra venni az amerikai imperializmus totalitárius jellegzetességeit. Az a csatlósszerep azonban, amelyre Európa az USA-val szemben kárhoztatja önmagát, valójában az európai elit tudatos választásának az eredménye, márpedig ezzel közvetlenül kell szembesülnünk ahelyett, hogy minden felelősséget az amerikai oligarchiára háritanánk át. Ennek

az ideológiának is éppúgy, mint a többinek, számos eltérő fontosságú kritériuma van, de mindezek nagyon világosan hangsúlyozzák a totalitárius mivoltát anélkül, hogy szükségképpen megtalálhatók lennének a totalitarizmus korábbi, „klasszikus” formáiban. Egyáltalán nem szükséges azonban az atlantizmust történelmi elkövetéséhez hasonlítani, mert teljes értékű totalitarizmus lehet akkor is, ha nem osztozik azok valamennyi jellegzetességében.

Totalitárius jellegének megállapításához az atlantizmust összességében kell vizsgálni anélkül, hogy figyelmen kívül hagynánk elnyomó és tömeggyilkos aktivitását a Földgolyó bármely részén. Nem számít, hogy elviselhető-e lehet egész népek (az USA vazallusai) számára, ha ugyanakkor kegyetlen és rettenetes az emberiség maradékával szemben. Noha egyesekkel kíméletes, ez még nem teszi jobbá vagy kevésbé büntetővé. Az általa mutatott Janus-arc annak függvénye, hogy milyen pozícióból szemléljük: haszonélvezőként vagy áldozatként.

Az atlantista totalitarizmusnak több fokozata van, ahogyan elviselni is különbözőképpen lehet aszerint, hogy hol élünk: a harmadik világban vagy az USA európai hátszögében, és hogy melyik mentális kategóriához tartozunk: a gondolati disszidensekhez vagy a kollaboráns elithez és protezsztjaihoz (hübéresek, plebsz). Ha globálisan pusztító is, lokálisan hasznos lehet egy kisebbség számára. Más szóval az atlantista totalitarizmus változó geometriájú: egyesekkel kegyetlen és brutális, azokkal viszont, akik meghajolnak az akarata előtt, még akár jótékonykodó is lehet.

Mindazonáltal mindenhol jelen van, és sehol sem engedi meg uralmának kétségbe vonását. Mert ha bizonyos tekintetben teljesen szabadon is bírálható, legkevesebb sem tért, hogy támadás érje az alappilléreit: 1) a gazdasági liberalizmust és a fináncoligarchia hatalmát, 2) a dollár domináns szerepét a nemzetközi árucserében, 3) a katonai-ipari komplexum hódító háborúit a perifériás országok nyersanyagkészletének megszerzéséért, 4) az USA totális hegemoniáját katonai, gazdasági és kulturális téren, 5) a cionizmus töretlen támogatását.

Az atlantizmus egyfajta „lágy” (soft) totalitarizmus, és mint ilyen, a rendszer lényegi elemeit nem veszélyeztet, korlátozott szabadságot engedélyez, amely tehát nagyon is viszonylagos, a rendszergazdákra nézve következmények nélküli, mondhatni tehetetlen. Teljes szabadságot csupán a fogyasztásnak biztosít, és miközben egyre nagyobb teret enged az életmódbeli szabadosságnak, az egykor „társadalmi devianciák” névvel illetett hedonista kilengéseknek, folyamatosan szűkíti a rendszerkritikus gondolkodás, véleménynyilvánítás és cselekvés lehetőségét (a „holokauszttagadás” és a „gyűlöletbeszéd” kriminalizálása, a terrorizmus elleni globális hadjárat ürügyén az alapvető szabadságjogokat korlátozó törvénykezés és kvázi-statáriális bírászkodás stb.).

Az atlantizmus a hidegháború kezdetén született, az '50-es években, amikor egy átfogó tömegmanipulációs program (az ún. Mockingbird-művelet) keretében a CIA gyakorlatilag beépült a nyugati médiumokba, hogy az amerikai érdekeknek kedvező irányba befolyásolja a tartalmukat. Lényegében arról volt szó, hogy az amerikai hírszerző ügynökség saját gyártmányú információs anyaggal látta el a manipuláció tudatos résztvevőiként vagy öntudatlan eszközeiként szolgáló újságírókat, akik aztán a fősodratú médián keresztül a közvéleménybe sulykolták ezeket a „preparált” információkat. Kétségtelenül megkönnyítette persze a befogadásukat az a körülmény, hogy az európaiak a második világháború után pszichésen is függő helyzetbe kerültek az amerikaiakkal szemben, egészen máig tartó hatállyal. Azzal az ürüggyel ugyanis, hogy 70 évvel ezelőtt „felszabadította”, az USA továbbra is elvárja, sőt megköveteli Európától, hogy engedelmessé csatlósa legyen világuralmi ábrándjai hajszolásában. Az újságírók kollaborálása nélkül azonban az atlantizmus nem tudta volna ráerőltetni szellemiségét a közvéleményre: valójában a média az atlantista hadigépezet integráns részét képezi.

Az atlantizmus mint ideológia az Egyesült Államok, a történelem legmilitaristább államának érdekeit szolgálja, amelynek a katonai költségvetése annyi, mint a világ maradékának együttvéve, a lényegében egységes blokknak tekinthető USraeli-angolszász kondomíniumnak (USA, Izrael, Egyesült Királyság, Kanada, Ausztrália, Új-Zéland) pedig még nagyobb a túlsúlya. Annak érdekében, hogy az egész Földet alávesse ultraliberális gazdasági látomásának, és hogy megszerezze az uralmához szükséges természeti kincseket, megfélemlítéshez (preventív háborúk, emberrablások, deportálások, kínzó táborok, célzott likvidálások), félelemkeltéshez (a terrorizmus instrumentalizálása a saját népesség körében) és fenyegetéshez (gazdasági retorziók, agresszív háborúk, államcsínyek a renitens rezsimek ellen) folyamodik.

Az amerikai imperializmus nyíltan felvállalja hegemon törekvéseit (i) ideológiai téren bármely, az USA egyeduralmát fenyegető hatalom felemelkedésének megakadályozását hirdető neokon „agytrösztjein” és sajtóorgánumain keresztül; (ii) katonai téren a Teljes Spektrumú Uralom (Full Spectrum Dominance) névvel illetett katonai doktrínájának megvalósításával; (iii) gazdasági-pénzügyi téren – egyebek mellett – a dollár nemzetközi árucserében betöltött vezető pozíciójának fenntartásával; (iv) kulturális téren a nyugati elitek amerikai kormányzati

intézmények, magánalapítványok és CIA-fed?szervek (USAID, NED, CIPE stb.) révén történ? korrumpálásával.

Az atlantizmus teljes mértékben közrem?ködik az USA túlméretezett egója nevében elkövetett háborús és emberiségellenes b?ncselekményekben, akár közvetlenül (NATO), akár igazolva, s?t „humanitárius misszióknak” állítva be azokat a nemzetközi közvélemény el?tt. Az olaszországi „ólomévek” merényleteit?l az afganisztáni konfliktusig, a koszovói háborútól a Líbia elleni agresszióig, Szíria destabilizálásától az Irán elleni háborús fenyegetésig céljai eléréséhez az atlantizmus gyakran alkalmazza a terrorizmus módszerét. Ma már nyílt titok, hogy a hidegháborús Európában nem habozott ún. hamis zászlós (false flag) merényleteket végrehajtani, például Olaszországban a haladó (vagyis adott esetben a NATO-ellenes) er?k választási gy?zelmének megakadályozására hivatott „feszültségstratégia” keretében, majd média-metasztázisai segítségével széls?séges csoportokat vádolva meg az elkövetésükkel. Általánosságban is a terrorizmus vált a nyugati demokráciák és különösen az USA katonai doktrínájának központi elemévé (Shock and Awe) a NATO-val, mint gyakorlati kivitelez?vel. Jól látható módon az atlantizmus engedelmesen átvette az amerikai imperializmus összes koncepcióját (terrorizmus elleni háború, civilizációk összezsapása) és stratégiáját (az iszlamista terrorizmus instrumentálizálása).

A New York-ot és Washington-t sújtó 2001. szeptemberi (valószínűleg hamis zászlós) diverzánsakció óta Európa a saját földjén sem volt képes megvédeni az emberi jogokat, és a „terrorizmus elleni háború” cégére alatt cinkosságot vállalt a nemzetközi jog súlyos megsértésében. Európai területen európai és külföldi állampolgárokat raboltak el és hurcoltak – többek között romániai – titkos CIA-börtönökbe az amerikai titkosszolgálatok („extraordinary renditions”). Mindezt a demokratikus csalhatatlanság dogmájára hivatkozva, amely szerint a nyugatiak nem cselekedhetnek rosszat, és nem követhetnek el emberiségellenes b?nököt, mert úgymond demokratikus és nyílt társadalmakat képviselnek. Ezen az alapon aztán jogot vindikálnak maguknak arra, hogy gazdasági célpontokat bombázzanak, civileket gyilkoljanak és renitens rezsimeket destabilizáljanak világszerte. Az atlantisták katonailag, gazdaságilag, diplomáciailag és médiailag közrem?ködtek az Egyesült Államok valamennyi emberellenes hadm?veletében: csak a legutóbbi példánál maradva megemlíthet? a guantanamói kínzótorony, az iraki Abu Ghraib börtön, a pilóta nélküli robotrepül?gépekkel végrehajtott orvgyilkosságok, az afganisztáni légitámadások „járulékos veszteségei” stb.

Ha az atlantizmus fegyveres karja a NATO, akkor gazdasági karját az IMF képezi, amelyet az USA és nyugati vazallusai mozgatnak azzal a céllal, hogy a fejl?d? országokat a Nyugat függ?ségében tartsák, f?leg az alábbi módszerekkel: (i) az államok és népek eladósítása, (ii) gazdaságaik és állami monopóliumaik privatizálása a nemzetközi multik javára, (iii) bels? piacaik megnyitása a szabad kereskedelem és a globális konkurencia el?tt. Az atlantizmus szánt szándékkal tömeges gazdasági b?ncselekményeket követ el egy belterjes globalista kaszt hasznára, ezzel bizonyítva csatlakozását a vezet? világhatalom által prédikált ultraliberalizmus elveihez, amelyek az emberi értékeket alárendelik a piaci fundamentalizmusnak.

Az atlantizmus közvetlenül és mélységében támadja az európai népek demokratikus alapjait, elvárva t?lük, hogy vakon kövessenek egy rejt?zköd? (mert szégyenletes) ideológiát, amely megfosztja ?ket szuverenitásuktól és döntési szabadságuktól. Maga az európai építkezés folyamata is mindenekel?tt egy atlantista terv. Más módon is meg lehetett volna valósítani Európa egységét, az atlantizmus azonban az európai gyöngeséget választotta, hogy ne kontrázza az Egyesült Államok hegemon törekvéseit. Az európai atlantizmus fokozatosan szétporlasztja azokat a szuverenitási tengelyeket, amelyekkel a nemzetállamok rendelkeztek, így (i) a választási szuverenitást – az EU legf?bb szervét, a Bizottságot nem választják; a népszavazásokon elutasított szerz?désekkel különböz? jogi trükkökkel hatályosítják; a részvételi demokrácia érvényesülését szisztematikusan sz?kítik a képviselői demokrácia javára; (ii) a monetáris szuverenitást – a népekt?l és választott képvisel?ikt?l független Európai Központi Bank közvetlenül nem ad kölcsönt a tagállamoknak; (iii) a költségvetési szuverenitást – egy kinevezett technokraták alkotta szerv ellen?rzi a nemzeti költségvetéseket; (iv) a katonai szuverenitást – az EU összes tagállamát bekényszerítették a NATO-ba. Mindennek eredményeként ma az USA totális ellen?rzést gyakorol az EU fölött, amelyhez a kollaboránsai által kiöltött atlantizmus mint totalitárius ideológia szolgált elméleti alapot.

MD 2013. IV. 3-10.

antidogma.hu - Gazdag István

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
